

Sygn. akt I C 166/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Gajewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 stycznia 2021 r. w Piszcu

sprawy z powództwa W. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 1 356,23 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt sześć złotych 23/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 045,01 zł od dnia 9.01.2020r. do dnia zapłaty oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 311,22 zł od dnia 6.03.2020r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 1 016,17 zł (jeden tysiąc szesnaście złotych 17/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

IV. Nakazuje zwrócić powodowi W. D. kwotę 70,83 zł (siedemdziesiąt złotych 83/100) tytułem części niewykorzystanej zaliczki zapisanej pod pozycją 50002750743.

Sygn. akt I C 166/20

UZASADNIENIE

W. D. w dniu 6 marca 2020 roku wytoczył powództwo przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. ostatecznie o zapłatę kwoty 1 356,28 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem częściowego odszkodowania za szkodę w pojeździe. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 9 grudnia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. o nr rej. (...), stanowiący własność A. K.. Sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Szkada została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 9 grudnia 2019 roku. Roszczenie o wypłatę odszkodowania stało się wymagalne 9 stycznia 2020 roku. Ubezpieczyciel przyznał i wypłacił poszkodowanemu zaniżone odszkodowanie w wysokości 743,88 złotych. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej 3 stycznia 2020 roku, powód nabył wszelkie roszczenia i uprawnienia względem pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody. Sporządzona na zlecenie powoda przez (...) Sp. z o.o. kalkulacja naprawy wskazuje

rzeczywisty koszt naprawy przedmiotowego pojazdu i potwierdza zaniżenie tego kosztu przez pozwanego. Koszt wykonania kalkulacji naprawy wyniósł 300 zł, co dokumentuje załączona do pozwu faktura, i został poniesiony przez powoda. Pismem z 27 lutego 2020 roku powód wezwał ubezpieczyciela do zapłaty brakującej kwoty odszkodowania. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozvem składa się:

- kwota 1 045,01 zł – tytułem brakującej części odszkodowania,
- kwota 11,27 zł – tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty 1 045,01 zł od dnia 09.01.2020r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu,
- kwota 300 zł – tytułem kosztu sporządzenia kalkulacji naprawy.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i wniósł o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował roszczenie powoda tak co do zasady, jak i co do wysokości. W ocenie pozwanego, wypłacone dotąd odszkodowanie kompensuje rzeczywistą szkodę poniesioną przez poszkodowanego. Pozwany wskazał, że wysokość odszkodowania została ustalona metodą tzw. kosztorysową. Koszt naprawy pojazdu wyliczono z uwzględnieniem różnych części zamiennych P i PJ, jak i części oryginalnych przy zastosowaniu urealnienia na częściach zamiennych. Poszkodowany był poinformowany przez pozwanego o możliwości naprawy samochodu w jednym z warsztatów zrzeszonych w sieci naprawczej (...) S.A. i rozliczeniem kosztów naprawy w formie bezgotówkowej z udzieleniem gwarancji jakości wykonanej naprawy. W ocenie pozwanego, miarkowanie wysokości odszkodowania usprawiedliwia wiek uszkodzonego pojazdu, który został wyprodukowany w 2004 roku. Należy również zauważyć, że powód dochodzi dopłaty odszkodowania, a tymczasem nie wykazał, że doszło do naprawy pojazdu. Niezależnie od powyższego, pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia związanego z kosztami naprawy pojazdu. Z tych samych względów zakwestionował roszczenie o zapłatę skapitalizowanych odsetek.

Odnosząc się do przedłożonej przez powoda kalkulacji naprawy i kosztów jej sporządzenia, pozwany podniósł, że kalkulacja ta jest opinią prywatną, stanowi jedynie wyrażenie stanowiska w sprawie i nie może stanowić dowodu w sprawie. Ponadto, poniesienie tego wydatku przez powoda było niecelowe, tym bardziej, że kierując sprawę na drogę postępowania sądowego, powód wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, na okoliczność wyliczenia uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Pozwany podkreślił, że ubezpieczyciel nie jest obowiązany do refundacji wszelkich kosztów, a jedynie celowych i ekonomicznie uzasadnionych, a koszt wykonania prywatnej opinii takim kosztem nie jest.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 grudnia 2019 roku w P. przy ulicy (...) doszło do zdarzenia drogowego. Z winy kierującego pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) doszło do uszkodzenia spojlera zderzaka tylnego w samochodzie osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) stanowiącym własność A. K..

Sprawca szkody objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

W dniu 9 grudnia 2019 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. została zawiadomiona o szkodzie powstałej w pojeździe marki A. (...) w skutek zdarzenia z dnia 9 grudnia 2019 roku.

Ubezpieczyciel wszczął postępowanie likwidacyjne szkody, uznał swoją odpowiedzialność i decyzją z dnia 16 grudnia 2019 roku przyznał i wypłacił A. K. odszkodowanie w kwocie 743,88 złotych, przyjmując stawkę 49 złotych za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych oraz stosując zamiennik spojlera (o porównywalnej jakości P) w miejsce oryginału.

(okoliczności bezsporne, dowód: znajdujące się w aktach szkody utrwalonych na płycie CD k. 39: druk zgłoszenia szkody w pojeździe, dokumentacja fotograficzna uszkodzonego pojazdu, kalkulacja wysokości szkody, decyzja z 16.12.2019r. o przyznaniu i wypłacie odszkodowania)

W dniu 3 stycznia 2020 roku A. K. zawarł umowę cesji wierzytelności z W. D., na mocy której przelał na rzecz W. D. wszelkie wierzytelności przysługujące mu od (...) S.A. w związku ze szkodą w pojeździe marki A. (...) o nr rej. (...) powstałą w dniu 9 grudnia 2019 roku.

(dowód: umowy cesji k. 7)

W. D., nie zgadzając się z ustaleniami ubezpieczyciela, wystąpił do (...) Sp. z o.o. w S. o sporządzenie kalkulacji naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe A. (...) o nr rej. (...) w skutek zdarzenia z 9 grudnia 2019 roku.

Koszt sporządzenia wskazanej wyżej kalkulacji wyniósł 300,00 złotych netto i został poniesiony przez W. D..

(dowód: kalkulacja naprawy k. 11-13; faktura VAT k. 14)

Koszt naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność A. K., uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 9 grudnia 2019 roku, przy zastosowaniu średniej stawki za roboczogodzinę dla nieautoryzowanych warsztatów działających na terenie P. w wysokości 110 zł oraz przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych według ich cen z dnia 9 grudnia 2019 roku, wynosi 1 788,89 złotych.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego k. 90-98)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.), z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne.

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Ze względu na okoliczność, że niejednokrotnie części pojazdu, uszkodzonego w trakcie zdarzenia wyrządzającego szkodę, były eksploatowane już przez określony czas, dłuższy lub krótszy, powstaje kwestia, na czym ma polegać przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody. W szczególności, czy przywrócenie do stanu poprzedniego uzasadnia użycie nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Zagadnienie to było przedmiotem rozpoznania, na wniosek Rzecznika Ubezpieczonych, przez skład powiększony Sądu Najwyższego, który uchwałą z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie III CZP 80/11 rozstrzygnął, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Zakładając, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma, co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu.

Kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) była bezsporna, podobnie jak zakres uszkodzeń powstałych w tym pojeździe na skutek zdarzenia z 9 grudnia 2019 roku.

Spór koncentrował się na ustaleniu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, w tym aktualnej stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych stosowanej w zakładach naprawczych na rynku lokalnym, cen rynkowych części zamiennych nowych oryginalnych na dzień szkody i w konsekwencji na ustaleniu wysokości należnego powodowi odszkodowania

Powołany na wniosek strony powodowej biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego, A. S., w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził jednoznacznie, że wysokość kosztów naprawy pojazdu marki A. (...) o rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 9 grudnia 2019 roku, wynosi 1 788,89 złotych.

Z ustaleń poczynionych przez biegłego wynika, że stawka za roboczogodzinę prac mechaniczno-blacharskich i prac lakierniczych, stosowana w grudniu 2019 roku w serwisach nieautoryzowanych na terenie P. wynosi od 110 do 115 złotych netto. Ustalając szacunkowy koszt przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody, biegły sporządził kalkulację zgodnie z technologią producenta i przy wykorzystaniu oryginalnych części podlegających wymianie.

W tym miejscu należy zauważyć, iż z akt postępowania likwidacyjnego szkody nie wynika, jakoby elementy uszkodzone w przedmiotowym pojeździe w wyniku zdarzenia z 9 grudnia 2019 roku były nieoryginalne.

Ponadto, naprawa szkody komunikacyjnej z tytułu OC realizowana za pomocą wypłaty odszkodowania, a nie fizycznej naprawy wykonanej przez zobowiązanego, nie powinna mieć na celu jedynie uzyskania jakiegokolwiek sprawności technicznej i możliwości dalszego użytkowania pojazdu. Istotnym celem powinno być przywrócenie takiego stanu pojazdu, który w możliwie najbardziej porównywalny sposób będzie zbliżony ze stanem sprzed powstania szkody, zapewniającym bezpieczeństwo, niezawodność, sprawność, trwałość, wygląd. Oryginalne nowe części posiadają gwarancję, zapewniają wysoką jakość, a także idealne dopasowanie do modelu, rocznika i wariantu pojazdu. Użycie nowych oryginalnych części nie ma przy tym wpływu na podwyższenie wartości rynkowej pojazdu.

Z uwagi na powyższe, Sąd w pełni podzielił opinię biegłego, bowiem spełniała ona stawiane jej wymogi, odzwierciedlała staranność w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadała w sposób zrozumiały na postawione pytanie, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia sporządzona została przez biegłego A. S. zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Biegły przy wydawaniu opinii dysponował całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Ponadto należy podkreślić, iż opinia ta nie była kwestionowana przez strony sporu.

W ocenie Sądu stwierdzić należy, że przyjęta w kalkulacji naprawy sporządzonej przez pozwanego stawka 49 złotych netto za roboczogodzinę jest niespotykana i całkowicie odbiegająca od realiów rynkowych, a jej uwzględnienie nie odzwierciedla realnych kosztów przeprowadzenia naprawy pojazdu zgodnie z zaleceniami technologicznymi, a jedynie gwarantuje niepełnowartościowe usprawnienie pojazdu.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla odpowiedzialności ubezpieczyciela nie ma znaczenia, jakim kosztem i czy w ogóle poszkodowany dokonał naprawy pojazdu. Roszczenie o świadczenia należne w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana. Wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z 27.06.1988r., I CR 151/88, Legalis; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15.11.2001r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74 i powoływane tam orzeczenia). Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany naprawił uszkodzony pojazd, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia opisanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, a ściślej – kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed zdarzenia powodującego szkodę.

Należy również podnieść, iż poszkodowany nie miał obowiązku skorzystania z oferty pozwanego ubezpieczyciela i dokonania naprawy w warsztacie współpracującym z pozwanym. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania warsztatu oferującego usługi najtańsze. Poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce będą to zazwyczaj autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące obsługę serwisową pojazdu. Wybierając takie warsztaty, poszkodowany może się kierować m.in. ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową. Co więcej, wybranemu warsztatowi naprawczemu poszkodowany mógłby powierzyć naprawę kompleksową, jeżeli obejmowałaby ona kilka różnych fragmentów uszkodzonego pojazdu (tak, m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 13.06.2003r., III CZP 32/03, Legalis). W interesie poszkodowanego leży przede wszystkim naprawa umożliwiająca przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a niezbędnymi kosztami naprawy są koszty wynikające ze stawek obowiązujących w warsztacie, któremu powierzył on wykonanie naprawy.

Tym samym za zasadne uznać należało roszczenie powoda o zapłatę kwoty 1 045,01 zł tytułem brakującej części odszkodowania i roszczenie o zapłatę skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie, przy czym wysokość tych odsetek za czas od dnia od dnia 09.01.2020r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu, wynosi 11,22 zł, a nie jak żądał powód 11,27 zł.

Za w pełni uzasadnione Sąd uznał również żądanie pozwu w zakresie kwoty 300,00 złotych stanowiącej koszt prywatnej kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powoda przez spółkę (...). Powód, nie posiadając fachowej wiedzy, miał prawo zasięgnąć opinii rzeczoznawcy, celem ustalenia, czy przyznane poszkodowanemu odszkodowanie zostało ustalone prawidłowo przez stronę pozwaną korzystającą przy sporządzaniu wycen z wiedzy rzeczoznawców, mających wiedzę i doświadczenie w zakresie wykonywania takich wycen.

Reasumując, w oparciu o wyliczenia biegłego i na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.), mając na uwadze kwotę wypłaconą dotychczas poszkodowanemu tytułem odszkodowania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 356,23 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i oddalił powództwo w pozostałej części. Oddalenie powództwa w pozostałym zakresie odnosi się do roszczenia o zapłatę skapitalizowanych odsetek w wysokości 5 groszy.

O kosztach procesu Sąd orzekł według norm przepisanych w oparciu o przepis § 2 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800

z późn. zm.) i art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 270,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 100,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu i kwota 629,17 zł tytułem zwrotu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018r., poz. 300 j.t.), Sąd zwrócił powodowi kwotę 70,83 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego, zaksięgowanej pod pozycją 50002750743.